

חק לישראל – פרשת פנחס יום ג'

תורה – במדבר פרק כו'

- (ב) שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה לְבֵית אֲבֹתָם כָּל יֵצֵא עֶבֶא בְּיִשְׂרָאֵל: (ב) שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה לְבֵית אֲבֹתָם כָּל יֵצֵא עֶבֶא בְּיִשְׂרָאֵל: (א) קִבְּלוּ יָת חֲשָׁבוּ כָּל כְּנִשְׁתָּא דְבְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנִין וְלַעֲלָא לְבֵית אֲבֹהֵתְהוֹן כָּל נֶפֶק חִילָא בְּיִשְׂרָאֵל:
- (ג) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֹתָם בְּעֶרְבַת מוֹזָב עַל יַרְדֵּן יְרַחוּ לְאֹמְרֵי: (ג) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֹתָם בְּעֶרְבַת מוֹזָב עַל יַרְדֵּן יְרַחוּ לְאֹמְרֵי: (א) וּמְלִיל מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר כְּהֵנָּה וְאֹמְרוּ לְמִמְנֵי יְתַהוֹן בְּמִישְׁרֵיא דְמוֹזָב עַל יַרְדֵּנָא דִּירְחוּ לְמִימְרֵי:
- (ד) מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הַיְצֵאִים מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: (ד) מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנִין וְלַעֲלָא כְּמָא דִּי פְקִיד יְיָ יָת מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל דִּי נֶפְקוּ מֵאֶרֶץ דְּמִצְרַיִם:
- (ה) רְאוּבֵן בְּכוֹר יִשְׂרָאֵל בְּנֵי רְאוּבֵן חֲנוּךְ מִשְׁפַּחַת הַחֲנֹכִי לְפִלְוֵא מִשְׁפַּחַת הַפְּלֵאִי: (ה) רְאוּבֵן בְּכוֹר יִשְׂרָאֵל בְּנֵי רְאוּבֵן חֲנוּךְ מִשְׁפַּחַת הַחֲנֹכִי לְפִלְוֵא מִשְׁפַּחַת הַפְּלֵאִי: (ה) רְאוּבֵן בְּכוֹרָא דְיִשְׂרָאֵל בְּנֵי רְאוּבֵן חֲנוּךְ זְרַעִית חֲנוּךְ לְפִלְוֵא זְרַעִית פְּלוּא:
- (ו) לְחֻצְרוֹן מִשְׁפַּחַת הַחֻצְרוֹנִי לְכַרְמֵי מִשְׁפַּחַת הַכַּרְמִי: (ו) לְחֻצְרוֹן מִשְׁפַּחַת הַחֻצְרוֹנִי לְכַרְמֵי מִשְׁפַּחַת הַכַּרְמִי: (ו) לְחֻצְרוֹן זְרַעִית חֻצְרוֹן לְכַרְמֵי זְרַעִית כַּרְמִי:

רש"י

- (ב) לְבֵית אֲבֹתָם – עַל שְׁבֻט הָאֵלֶּם יִתְחַסּוּ וְלֹא אַחַר הָאֵם:
- (ג) וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֹתָם – דְּבַר עַם עַל זֹאת שְׂוֵה הַמָּקוֹם לְמִנּוּתָם: לְאֹמְרֵי – אֲמַרְוּ לָהֶם כְּרִיכִים אֲתֵם לְהַמְנִיט:
- (ד) מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה – שִׁיחַ מוֹנִים מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה – שְׁנֵי אֲמַר (שְׁמוֹת ל) כָּל הַעוֹבֵר עַל הַפְּקוּדִים וְגו':
- (ה) מִשְׁפַּחַת הַחֲנֹכִי – לְפִי שֶׁהִיוּ הָאוֹמוֹת מִבְּזֵין אוֹתָם מֵהָאֵלֶּם מֵהַחֲסִין עַל שְׁבֻטֵיהֶם

נביא – מלכים א' פרק י"ד'

- (י) וַיֹּאמֶר קִנְיָא לַיהוָה אֱלֹהֵי עֶבְאֹת כִּי עֲזָבוּ בְרִיתָךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת מִזְבְּחֹתֶיךָ הָרְסוּ וְאֶת נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ בְּחָרֵב וְאֹתָר אֲנִי לְבָדִי וַיִּבְקְשׁוּ אֶת נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ: (י) וַאֲמַר קִנְיָא קִנְיָתִי קִדְּם יְיָ אֱלֹהֵא עֶבְאֹת אֲרִי שְׁבִקוּ קִימְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יָת מִדְּבַחְךָ פִּגְרוּ וַיָּת נְבִיִּיךָ קְטְלוּ בְּחֶרֶב וְאִשְׁתְּאֲרִית אֲנָא בְּלַחֲוִי וּבְעֵזוּ יָת נַפְשִׁי לְמַקְטֵלָה:
- (יא) וַיֹּאמֶר יָצָא וְעַמְדָתָ בְּהָר לְפָנַי יְהוָה וְהִנֵּה יְהוָה עֹבֵר וְרוּחַ גְּדוּלָה וְחֹזֶק מִפְּרֻק הָרִים וּמִשִּׁבְרֵי סְלָעִים לְפָנַי יְהוָה לֹא בְרוּחַ יְהוָה וְאַחַר הָרוּחַ רָעַשׁ לֹא

חק לישראל – פרשת פנחס יום ג'

בְּרַעַשׁ יְהוָה: (יא) ואמר פוק ותקום בטורא קדם יי והא יי מתגלי וקדמוהי משרית מלאכי רוחא מפרקין טוריא ומתברין כיפיא קדם יי ולא במשרית מלאכי רוחא שכנתא דיי ובתר משרית מלאכי רוחא משרית מלאכי זיעא ולא במשרית מלאכי זיעא שכנתא דיי:

(יב) **וְאַחַר הִרְעַשׂ אֵשׁ לֹא בָאֵשׁ יְהוָה וְאַחַר הָאֵשׁ קוֹל דְּמִמָּה דְקָה:** (יב) ובתר משרית מלאכי זיעא אשתא ולא במשרית מלאכי אשתא שכנתא דיי ובתר משרית מלאכי אשתא קל דמשבחין בחשאי:

(יג) **וַיְהִי בְשִׁמְעֵ אֱלֹהֵיוּ וַיִּלְט פָּנָיו בְּאֲדָרְתוֹ וַיֵּצֵא וַיַּעֲמֹד פֶּתַח הַמְּעָרָה וַהֲגִה אֵלָיו קוֹל וַיֹּאמֶר מַה לָּךְ פֶּה אֲלֵיהוּ:** (יג) והוה כד שמע אליהו וכריך אפוהי בשושיפיה ונפק וקם בתרע מערתא והא עמיה קלא ואמר מה לך כא אליהו:

(יד) **וַיֹּאמֶר קִנְאָה קִנְאָתִי לַיהוָה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת כִּי עִזְבוּ בְרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת מִזְבְּחֹתֶיךָ הָרְסוּ וְאֵת נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ בְּחָרֵב וְאוֹתָר אֲנִי לְבָדִי וַיִּבְקְשׂוּ אֵת נַפְשִׁי לְקַחְתָּהּ:** (יד) ואמר קנאה קניתי קדם יי אלהא צבאות ארי שבקו קימך בני ישראל ית מדבחק פגרו וית נביך קטלו בחרבא ואשתארית אנא בלחודי ובעו ית נפשי למקטלה:

רס"י

בחשאי, רצל זנביאי אומות העולם אומר (איוב 7 טז): לממה וקול אשמע, לממה היתה לשבח. ואני שמעתי קול הבא מתוך הדממה, דטינטישמנ"ט זלע"ז, ואין שומעין הקול ממנש:

(יג) וילט פניו – תי' יונתן וכריך אפוהי, וכן הוא אומר (שמואל א כא י): לוטה בשמלה:

(י) את מזבחותיך הרסו – צמות יחיד הנעשות לשם שמים, שהרי מזבח בית הבחירה צירוסלים היה:

(יא) רוח גדולה – תי' יונתן משרית מלאכי רוחא. ברעש – תי' יונתן משרית מלאכי זיעא:

(יב) אש – תי' יונתן משרית מלאכי אשתא. קול דממה דקה – תי' יונתן קל דמשבחין

בתובים – תהילים פרק עג' כו' כח' פרק עד' א' ב'

(כו) **פָּלַח שְׂאֵרֵי וּלְבָבֵי עוֹר לְבָבֵי וְחֻלְקֵי אֱלֹהִים לְעוֹלָם:** (כו) אשתיעא גושמי ולבבי תקיפא דבחין לבבי וחולקי אלהא לעלמא:

(כז) **כִּי הִנֵּה רַחֲקִיךָ יֵאָבְדוּ הַצְמִמָּה כָּל זֹנָה מִמֶּךָ:** (כז) ארום הא רשיעיא די מתרחקין מנך יאבדון שיעיתא כל דטעי מן בתר דחלתך:

(כח) **וְאֲנִי קָרַבְתִּי אֱלֹהִים לִי טוֹב שְׁתֵּי בְּאֲדָנִי יְהוָה מְחַסֵּי לְסַפֵּר כָּל מַלְאָכוֹתֶיךָ:** (כח) ואנא למקרב ביי לי טב שוית ביי אלהים רוחצני לאשתיעיא לצדיקיא כולהון פקודי שליחותך:

(א) **מִשְׁפִּיל לְאֶסְף לָמָּה אֱלֹהִים זָנַחְתָּ לְנֶצַח יַעֲשֶׂן אַפָּךָ בְּצֵאן מְרַעֲיִתְךָ:** (א) שכלא טבא על ידוי דאסף למה אלהא רחקתא לעלמין יתקף רוגזך בעאן רעיתך:

(ב) **זָכַר עֲדַתְךָ קִנִּיתָ קֶדֶם גְּאֻלַּת שִׁבְט נַחֲלֶתְךָ הַר צִיּוֹן זֶה שְׁכֵנֶת בּוֹ:** (ב) אדכר כנשתך דקניתא מלקדמין פרקת ממצרים שבטי אחסנתך טור דציון דנן די שריתא שכנתך ביה:

רס"י

(כו) כלה שארי – נתאוה צקרי ולבבי לך. כלה שארי – לשון תאוה כמו (תהלים קי"ט) בלחה לתשועתך נפשי:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ג'

יולדו. זה שכנת בו – תקון לשון הוא כמו
(ישעיה מ"ב) זו חטאנו לו והוא כמו אשר
שכנת בו:

(א) יעזן אפך – כל הכועס נחיריו מוליחין
עשן:
(ב) קניית הדם – לפני צריית עולם שנאמר
(תהלים ז') מעון אחת היית לנו בטרם הרים

משנה – גיטין פרק ח'

(א) הזורק גט לאשתו והיא בתוך ביתה או בתוך חצר, הרי זו מגרשת.
זרקו לה בתוך ביתו או בתוך חצרו, אפלו הוא עמה במטה, אינה מגרשת.
לתוך חיקה או לתוך קלתה, הרי זו מגרשת:

כלי שהגסים נותנת בו מטה ומחטין: הרי זו
מגורשת – ואפילו היא בתוך ביתו, למקום
חיקה וקלתה קנוי לה, שאין אדם מקפיד לא
על מקום חיקה ולא על מקום קלתה:

רע"ב – (א) הזורק. הרי זו מגורשת –
לכתיב (דברים כ"ז) ונתן בידה, ומדלל כתיב
ובידה יתנו, משמע ונתן מכל מקום. בין
בחלצה בין בגנה בין בקרפיה. והוא שחלה
עומדת בצל ביתה או בצל חלצה: קלתה –

(ב) אמר לה בנסי שטר חוב זה או שמיצאתו מאחוריו, קוראה והרי היא גטה,
אינו גט, עד שיאמר לה הא גטה. נתן בידה והיא ישנה, געורה, קוראה
והרי היא גטה, אינו גט, עד שיאמר לה הרי זה גטה. היתה עומדת ברשות
הרבים וזרקו לה, קרוב לה, מגרשת. קרוב לו, אינה מגרשת. מחצה על
מחצה, מגרשת ואינה מגרשת:

מגורשת, קרוב לו אינה מגורשת – כל שהיא
יכולה לשמרו והוא אינו יכול לשמרו, זהו
קרוב לה. וכל שהיא אינה יכולה לשמרו והוא
יכול לשמרו זהו קרוב לו. שניהם יכולים
לשמרו או שניהם אינם יכולים לשמרו, זהו
מחאה על מחאה. ולענין פסק הלכה אינה
מגורשת עד שיגיע גט לידה או לרשותה:

רע"ב – (ב) או שמאלתו מאחוריו – שהיה
הגט על גבו ועקס גבו לה כדי שתטלנו: אינו
גט עד שיאמר טלי גטך – ולכי אמר טלי
גטך מיהת הוא גט. אבל אם היה הגט על גבי
קרקע, או על גבו או בגופו ולא עקס גבו או
לא המליח גופו לה כדי שתטלנו, אפילו אמר
טלי גטך אינו גט: קוראה והרי היא גיטה –
כשהיא קוראה בו רואה שהוא גטה: קרוב לה

(ג) וכן לענין קדושיין. וכן לענין החוב. אמר לו בעל חובו, זרוק לי חובי
וזרקו לו, קרוב למלוה, זכה הלואה. קרוב ללוה, הלואה חייב. מחצה על
מחצה, שניהם יחלקו. היתה עומדת על ראש הגג וזרקו לה, בין שהגיע
לאויר הגג, הרי זו מגרשת. היא מלמעלה והיא מלמטה וזרקו לה, בין
שיצא מרשות הגג, נמחק או נשרף, הרי זו מגרשת:

ואם קרוב ללוה, הלואה חייב וכו'. אבל אם
אמר לו זרוק לי חובי והפטר, מכיון שזרקו לו
בכל ענין, פטור: לאויר הגג – לפחות
משלשה סמוך לקרקעית הגג, דלכבוד דמי:
מרשות הגג – יאל ממחילת הגג ונכנס לתוך

רע"ב – (ג) אמר לו בעל חובו זרוק לי
חובי – בגמרא מוקמינן לה באומר זרוק לי
חובי בתורת גטין, לכיון דאל הכי הוה ליה
לחוב זה דין גט, ואם זרק אותו הלואה קרוב
למלוה ואזד, זכה הלואה ואינו חייב לשלם.

חק לישראל – פרשת פנחס יום ג'

שאם היתה הדליקה בחצר תחלה, מעיקרא לשריפה קאזיל ואינה מגורשת:

מחילת המקום שהיא עומדת זו: או נשרף הרי זו מגורשת – והוא שקדמה זריקת הגט בחצר קודם שתהא הדליקה בחויר החצר.

(ה) בַּיִת שְׂמַאי אוֹמְרִים, פּוֹטֵר אָדָם אֶת אִשְׁתּוֹ בְּגֵט יֶשֶׁן. וּבֵית הַלֵּל אוֹסְרִין. וְאִיִּזְהוּ גֵט יֶשֶׁן, כֹּל שֶׁנִּתְיַחַד עִמָּה אַחַר שֶׁכָּתְבוּ לָהּ:

זמן הגט קודם ללידת הבן יהיו סבורים שנתן לה גט משעת כתיבה והוי פגם שיאמרו מן הפנויה נולד. ופסק ההלכה לא יגרש אדם את אשתו בגט ישן. ואם גירש והלך הצעל למדינה אחרת, תנשא זו לכתחלה:

רע"ב – (ז) כגט ישן – שכתב לגרש את אשתו ואחר שנכתב הגט נתייחד עמה. כ"ש סברי לא אמרינן גזירה שמהא יאמרו גטה קודם לבנה שמהא ישהה את הגט שנה או שנתיים בין כתיבה לנתינה ויהיו לה בניי ממנו בתוך זמן זה ואח"כ יגרשנה זו וכשיראו

(ח) כָּתַב לְשׁוּם מַלְכוּת אַחֲרָת, לְשׁוּם מַלְכוּת מְדִי, לְשׁוּם מַלְכוּת יָוֵן, לְבַנְיָן הַבֵּית, לְחֶרְבֵן הַבֵּית, הָיָה בַּמִּזְרָח וְכָתַב בַּמַּעֲרָב, בַּמַּעֲרָב וְכָתַב בַּמִּזְרָח, תֵּצֵא מִזֶּה וּמִזֶּה, וְיִצְרִיכָה גֵט מִזֶּה וּמִזֶּה, וְאִין לָהּ לֹא כְּתָבָה וְלֹא פָּרוּת וְלֹא מְזוּנֹת וְלֹא בְּלָאוֹת, לֹא עַל זֶה וְלֹא עַל זֶה. אִם נִטְלָה מִזֶּה וּמִזֶּה, תַּחֲזִיר. וְהוֹלֵךְ מִמִּזְרָח וּמִזֶּה, וְלֹא זֶה וְזֶה מִטְּמֵאִין לָהּ, וְלֹא זֶה וְזֶה זָכָאִין לֹא בַּמַּצִּיאוֹתָהּ וְלֹא בַּמַּעֲשֵׂה יְדִיָּהּ וְלֹא בַּהֲפָרַת גְּדֻרֶיהָ. הִיִּתָּה בֵּת יִשְׂרָאֵל, נִפְסְלָת מִן הַכְּהֻנָּה. בֵּת לְוִי, מִן הַמַּעֲשֵׂר. בֵּת כַּהֵן, מִן הַתְּרוּמָה. וְאִין יוֹרְשֵׁיו שֶׁל זֶה וְיוֹרְשֵׁיו שֶׁל זֶה יוֹרְשֵׁין כְּתָבָתָהּ. וְאִם מֵתָהּ, אָחִיו שֶׁל זֶה וְאָחִיו שֶׁל זֶה חוֹלְצִין וְלֹא מִיַּבְמִיין. שְׁנָה שְׂמוֹ וְשְׂמָהּ, שֵׁם עִירוֹ וְשֵׁם עִירָהּ, תֵּצֵא מִזֶּה וּמִזֶּה, וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלֶּף בָּהּ:

חשובים לנו צעיניהם שכותבים שטרותיהם בשמיני: תלא מזה ומזה – אם נשאת בגט זה תלא מן הראשון ומן השני: ואין לה לא פירות ולא בלאות וכו' – כולה מתניתין מפרשה ביצמות פרק האשה רבה: והולך ממזר מזה ומזה – מתניתין ר"מ היא דאמר כל המשנה ממטבע שטבעו חכמים בגטין הולך ממזר. ואינה הלכה:

רע"ב – (ה) כתב לשם מלכות שאינה הוגנת – אם היה צבצב וכתב לחשבון שנות מלכות אדום, שאין להם מלכות במקום כתיבת הגט, תלא מזה ומזה. ונקראת מלכות (אדום) מלכות שאינה הוגנת שאין לה לא כתב ולא לשון: או שכתב לשם מלכות מדי – לפי שצריך לכתוב לשם המלכות של מדינה שהגט נכתב בה, משום שלום מלכות, שיאמרו

(ו) כָּל הָעֲרִיּוֹת שֶׁאָמְרוּ עָרוֹתֵיהֶן מִתְרוֹת, הִלְכוּ הַעֲרוֹת הָאֵלֶּף וְנִשְׂאוּ וְנִמְצְאוּ אֵלֶּף אֵילֻנִּיּוֹת, תֵּצֵא מִזֶּה וּמִזֶּה וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלֶּף בָּהּ:

אלו ארוותיהן ולא פטרום העריות האלו מן החליצה: תלא מזה – מצעל שנישאת לו. ומן היבס: וכל הדרכים האלו בה – וביצמות מוקמינן לה כר' עקיבא דאמר יש ממזר מחייבי לאוין, ואינה הלכה:

רע"ב – (ו) כל העריות שאמרו ארוותיהן מותרות – חמש עשרה עריות שאמרו חכמים שצרותיהן מותרות לינשא לשוק בלא חליצה: הלכו הצרות – של עריות: ונשאו – לשוק: ונמלאו – העריות אילוניות, ואיגלאי מלתא שהיו קדושי המת בטעות, ונמלא שלא היו

(ז) הַכּוֹנֵס אֶת יְבֻמֹתוֹ וְהִלְכָה עֲרֻתָּהּ וְנִשְׂאתָ לְאַחַר וְנִמְצְאתָ זֹאת שְׁהִיא אֵילֻנִּיּוֹת, תֵּצֵא מִזֶּה וּמִזֶּה וְכָל הַדְּרָכִים הָאֵלֶּף בָּהּ:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ג'

נפטרה רצחה ונשאת לשוק כלל חלילה: תלך מזה ומזה – מצעל זה ומיבמה הראשון:

רע"ב – (ז) ונשאת לאחר – דקוי"ל ביאת האחת פטרת רצחה: ונמלאת זו – שנתיבמה אילונית, ואין יבומיה יבומין. ונמלך שלל

(ח) כתב סופר גט לאיש ושובר לאשה, וטעה ונתן גט לאשה ושובר לאיש, ונתנו זה לזה, ולאחר זמן הרי הגט יוצא מיד האיש, ושובר מיד האשה, תצא מזה ומזה, וכל הדרך האלו בה. רבי אליעזר אומר, אם לאלתר יצא, אין זה גט. אם לאחר זמן יצא, הרי זה גט. לא כל הימנו מן הראשון לאבד זכותו של שני. כתב לגרש את אשתו ונמלה, בית שמי אומרים, פסלה מן הפהנה. ובית הלל אומרים, אף על פי שנתנו לה על תנאי ולא נעשה התנאי, לא פסלה מן הפהנה:

עשה ללך בהפך. ודחוק הוא: אם לאלתר – כל זמן שלל נשאת ילך גט מתחת יד הבעל: אינו גט – וכריכה גט אחר: ואם לאחר שנשאת – הרי זה גט: לא כל הימנו – אין הכל כדבריו של זה הראשון להאמינו: לאבד זכותו של שני – שנשאה. לאמרין קנויאל היא צנייהם והחליפו השטרות לאחר שנשאת. והלכה כרבי אליעזר:

רע"ב – (ח) כתב סופר גט לאיש – לגרש בו אשתו: ושובר לאשה – שתמסור לבעלה כשיפרע לה כתובתה: וטעה הסופר – כשמסר להן השטרות: ונתן גט לאשה ושובר לאיש – והם מסרו זה לזה. והלכה זו ונשאת כסבורה שזה גט שמסר לה בעלה וזה סבור שמסרה לו אשתו שובר. ורמז"ס גרים ונתן גט לאיש ושובר לאשה. ופירש ונתן, שחשז שנתן גט לאיש ושובר לאשה, אבל הוא לא

(ט) המגרש את אשתו ולנה עמו בפנדקי, בית שמי אומרים, אינה צריכה הימנו גט שני. ובית הלל אומרים, צריכה הימנו גט שני. אימתי, בזמן שנתגרשה מן הנשאואין. ומודים בנתגרשה מן הארוסין שאינה צריכה הימנו גט שני, מפני שאין לבו גס בה. בנטיה בגט קרת, תצא מזה ומזה וכל הדרך האלו בה:

על החלק ותופר ועל אחד חותם על הכרז מצחוץ, וחוזר וכותב שני שיטין או יותר מצפנים וכורכן על החלק וחותם עד שני על הכרז מצחוץ, וכן עד שלישי. ואם יש קשר כרוך ואין עד חתום מאחוריו, זהו קרח ופסול. למסתמא למנין קשריו היו עדיו מתחלה, וחיישין דלמא הבעל אמר להו כולכם חתומו, והרי אחד שלל חתם. ואם נשאת אשה בגט זה, תלך מזה ומזה, וכל הדרכים האלו בה. ומתניתין רבי מאיר היא, לאמר כל המשנה מוטבע שטבעו חכמים בגטין הולך ממזר. ואינה הלכה:

רע"ב – (ט) ולנה עמו בפונדקי – ויש שם עדי יחוד ואין שם עדי ביאה. בית הלל סברי הן עדי יחוד הן עדי ביאה, ואין אדם עושה בעילתו בעילת זנות והרי קידשה בביתה. וב"ש סברי לא אמרינן הן עדי יחוד הן עדי ביאה עד שיראוה שנבעלה: גט קרח – שקשריו מרובין מעדיו. לתקון רבנן גט מקושר משום כהנים הפלנים שהיו כותבים גט פתאום לנשותיהם ומתחרטים ולא היו יכולים להחזיקו, ותקנו להם גט מקושר שאינו נוה לכתב מהרה, שמה בתוך כך יתפיים. וכותב שטה אחת או שתיים וכורכן

(י) גט קרת, הכל משלימין עליו, דברי בן ננס, רבי עקיבא אומר, אין משלימין עליו אלא קרובים הראויין להעיד במקום אחר. ואיזהו גט קרת, כל שקשריו מרבין מעדיו:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ג'

ליוחסין. וגזלן דלמא ארו למימר עבד תשובה. אבל קרוב, כולי עלמא ידעי ליה דקרוב הוא. והלכה כבן ננס שהכל משלימין עליו. ומ"מ אין חותם עליו אלא ע"א פסול בלבד, והשאר כריך שיהיו כלם כשרים:

רע"ב – (י) הכל משלימין עליו – ואפילו עבד, ואפילו פסול לעדות מחמת עבירה: אלא קרוב שהוא ראוי להעיד בעדות אחרת – שאין עליו פסול עדות אלא קורבה. אבל עבד או גזלן לא. עבד דלמא אחי לאסוקי

גמרא – גיטין דף מט' ע"א

תניא אמר רבי שמעון מפני מה אמרו הניזקין שמין להן בעידית מפני הגזלנים ומפני החמסנין כדי שיאמר אדם למה אני גוזל ולמה אני חומס למחר ב"ד יורדין לנכסי ונוטלין שדה נאה שלי וסומכים על מה שכתוב בתורה מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם לפיכך אמרו הניזקין שמין להן בעידית מפני מה אמרו בעל חוב בבינונית כדי שלא יראה אדם לחבירו שדה נאה ודירה נאה ויאמר אקפוץ ואלונו כדי שאגבנו בחובי לפיכך אמרו בע"ח בבינונית אלא מעתה יהא בזיבורית אם כן אתה נועל דלת בפני לווין כתובת אשה בזיבורית דברי רבי יהודה רבי מאיר אומר בבינונית אמר רבי שמעון מפני ר' יהודה ר"מ אומר בבינונית אמר ר"ש מפני מה אמרו כתובת אשה בזיבורית שיותר ממה שהאיש רוצה לישא האשה רוצה לינשא דבר אחר אשה יוצאה לרצונה ושלא לרצונה והאיש אינו מוציא אלא לרצונה מאי דבר אחר וכי תימא כי היכי דכי מפיק לה איהו תקינו לה רבנן כתובה מיניה כי נפקא איהי נמי ליתקני ליה רבנן כתובה מינה תא שמע אשה יוצאה לרצונה ושלא לרצונה והאיש אינו מוציא אלא לרצונה אפשר דמשהי לה בגיטא: כתובת אשה בזיבורית: אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן לא אמרן אלא מיתמי אבל מיניה דידיה בבינונית מיתמי מאי איריא כתובת אשה אפילו כל מילי נמי דהא תנן אין נפרעים מנכסי יתומים אלא מן הזיבורית אלא לאו מיניה לעולם מיתמי וכתובת אשה איצטריכא ליה סלקא דעתך אמינא משום חינא אקילו רבנן גבה קא משמע לן:

רש"י על הגמרא

אפשר דמשהי לה – ולא יהיב לה גיטא וכיון ללא חשה מדעתיה גירשה: אלא מיתמי – כגון כתובת אלמנה: משום חינא – שיהו אנשים נושאין חן בעיני הנשים ונשארו להם:

גזלן – לא יהיב דמי חמסן יהיב דמי: יולאה לרצונה כו' – על כרחה בעל מגרשה: מאי דבר אחר – היכי הויל טעמא לכתובה למישקל ציבורית: וכ"ת – כלומר מילתא אחריתי קאמר ולא טעמא לציבורית הוא:

חק לישראל – פרשת פנחס יום ג'

זוהר – פנחס דף ריד' ע"א

רבי אלעזר פתח ואמר, (זכריה ג) וַיֵּרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עוֹמֵד לִפְנֵי מַלְאָךְ יְיָ וְגו'. תא חזי, ווי לאיננו בני נשא, דלא מסתפלן ביקרא דמאריהון, וכל יומא ויומא פרוזא קארי עלייהו, ולא משגיחין. אתא בר נש לאסתפלן בפקודי אורייתא, כמה סניגורין קיימין לאדפרא עליה לטב. אתא בר נש ואעבר על פקודי אורייתא, אינון עובדין קטיגורין עליה לביש, קמי קודשא בריה הוא. יהושע כהן גדול הוה, ואוקמוהו, מה פתיב ביה. והשטן עומד על ימינו לשטנו. ומה בהאי פה, בשאר בני עלמא דלא מסתפלי ביקרא דמאריהון, על אחת כמה וכמה:

חמי מה פתיב, ויהושע היה לבוש בגדים צואים, ואוקמוהו. אבל בגדים צואים, ודאי אינון לבושין דאתלבשא ביה רוחא ביה הוא עלמא. ופאה חולקיה דמאן דלבושוי מתתקנין ושלמין בההוא עלמא. והא אתמר, כל מאן דבעיין לאעלא לגיהנם, אינון לבושין דמלבשין ליה, היך אינון. מה פתיב הקא, ויהושע היה לבוש בגדים צואים ועומד לפני המלאך. מאן מלאך. דא מלאך דממנא על גיהנם, וממנא על מאן דחמי באינון לבושין. עד דאתיב קלא ואמר, הסירו הבגדים הצואים מעליו:

מהקא אית לאסתפלן, דעובדין בישין דבר נש, עבדין ליה אינון לבושים צואים. ויאמר אליו ראה העברתי מעליך עונך והלבש אותך מחלצות. אלבישיניה לבושין אחרנין מתתקנו, דבהו אסתפל בר נש בזיו יקרא דמאריה:

תא חזי, כגוונא דא פנחס, דלא אסתלק מעלמא, עד דאתתקנו קמיה לבושין אחרנין, דרוחא אתהני בהו, לעלמא (דף רי"ד ע"ב) דאתי. בשעתא חדא אתפשט מאליו. ואתלבש באליו, לקיימא דכתיב הנני נותן לו את בריתי שלום. עד דהו אזלי, שמשא הוה תקיפא, ויתבו תחות צלא דחד טנרא דמדברא. אמר רבי אלעזר, ודאי צלא חדוותא דנפשא הוא:

הלכה – הרמב"ם הלכות תפילה פרק י"א

(ח) היה לבית הכנסת או לבית המדרש שני פתחין לא יעשנו קפנדריא כדי שיכנס בפתח זה ויצא בפתח שכנגדו לקרב הדרך שאסור ליכנס בהן אלא לדבר מצוה:
 (ט) מי שצריך ליכנס לבית הכנסת לקרות תינוק או חבירו יכנס ויקרא מעט או יאמר שמועה ואח"כ יקרא חבירו כדי שלא יכנס בשביל חפציו בלבד ואם אינו יודע יאמר לתינוק מן התינוקות קרא לי הפסוק שאתה קורא בו או ישחה מעט בבית הכנסת ואח"כ יצא שהשיבה שם מעסקי המצות היא שנאמר אשרי יושבי ביתך וגו':

חק לישראל – פרשת פנחס יום ג'

(י) מי שנכנס להתפלל או לקרות מותר לו לצאת בפתח שכנגדו כדי לקרב את הדרך ומותר לאדם ליכנס לבית הכנסת במקלו במנעלו ובאפונדתו ובאבק שעל רגליו ואם היה צריך לרוק ירוק בבית הכנסת:

לע"נ

זאב ואיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.